32

pag. 380.

palavarte ormetama, kui teie teda. Nii, nii, Majori noorehärra, ona ofi illen, ja teist saap üts õnnelik paar!" Künnitsist sõnnu ütelden latsud vanaematräuene, oma lüüse käega majorile veel ola pääle, nellel seda ennilden üli hää meel sai, ninna ta teda termäta jumalaga jätt, ja omma korteri vähkle. Kõige edimäne ofi, mis ta pääle võinitt vallale võtnitse tegi, olli teendi hendä manu pööramine, tälle õdangust uvi õõtse töö oppamine. Ent jätt jell pöörat olliva ka mõlemba vele, kunja möisnihi poja, Majori ma teenistusen. Nõ olli temä kutsor, toine torepoiss. Ja kutt enne oma vanemba teendi, kutsori hendä ette, ninna ütlet: „Säämbä õdangult, ku hämmär ilma maad hõlma võttap, pane ja hermäst ärtsake võivile ninna kutta enne ärkka kergmitst, minu ega matuse manu, ninna varasta temä käapi pääle kolm pes-täüt liiva, ja pane puhta nina-rätt siise, ninna too mulle!" Nlandlin teener es tohiga teeda seada, mis pellega teta, ta kõrd ja kohus olli ennegi käsku kuulda, nii teta kui taheti.

Waïalk olli päiw jumalake lännä, noar ka kutsor hermäst võivile pandma, ninna kui hämmär orna mändli liiva üle laot, — ühtke torepoiss matuse poole, et enne kõkka kergmitse käsk wõi täitmata, mis kästi olli. Torepoiss olli pääle tsarnitse ka väega karval, kui ta ja matuse läbestõrvale sai. — noar ta sinnä poole taasperi minemä, kooni kunja kindralli kääpäini. Säal olli temä nii tuline ja terras, et üte silmä-pilgu aja sees, võtt kolm pes-täüt liiva nina-rätt pääle wõi sai panter, ninna nii sama ilmarste ja kärmärte naar tema teer-peri tagasi jooksma. Ent läät saman olli ka vana Kari kindrat kawwast rääkin, kui kuri waskklane, kelle pesa mülge keski peär puttuma, ja tunnikeli pärgi ütele ja töisele poole, kooni torepoiss talma jäle kätte sainä, mida pitt ta ka varast taken ajema läks, et ommetigi kelligi jaige ei saa, sest torepoiss tulma jäle veiwa tede mõlema taarperi tagasi. Tuine kindralt kärne üle jäle läbi, kooni naa ümbre käändüsiwa, — sis jooksk ta ussinarste tagasi, ninnk naar töisi järgi pitt vargale